

Arrest

nr. 136 477 van 16 januari 2015
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 13 januari 2015 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 januari 2015 houdende Beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (Bijlage 26 quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2015 om 14 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 7 januari 2015 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

2. Over de vordering tot schorsing

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is er op gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (*cf.* RvS 13 augustus 1991, nr. 37.530).

Zoals vermeld onder punt 2.1, bepaalt artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en - op het eerste gezicht - onbetwistbaar moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (*cf.* vaste rechtspraak EHRM. Zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erablière/België, § 35).

2.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker van zijn vrijheid werd beroofd met het oog op zijn verwijdering van het grondgebied. Bijgevolg is het aannemelijk dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens een effectieve terugkeer heeft plaatsgevonden, waardoor de uiterst dringende noodzakelijkheid voor dit aspect van de vordering dient te worden aanvaard. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

2.3.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

2.3.1.2. Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoeker stelt in zijn middel het volgende:

"1. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. De bestreden beslissing van de DVZ maakt een bestuurshandeling uit zodat deze overeenkomstig de wet op de uitdrukkelijke motivering dient te worden gemotiveerd. De DVZ dient zijn beslissingen op gemotiveerde wijze te nemen, hetgeen niet gebeurd is in casu. Het Hof van Cassatie heeft geoordeeld naar aanleiding van de schending van het grondwettelijk principe inzake motivering van rechterlijke beslissingen dat de motivering een wezenlijke waarborg tegen willekeur is en als bewijs geldt van het feit dat opgeworpen middelen werden onderzocht (Cass. 12 mei 1932, Pas. 1932,1,166).

De betwiste beslissing voldoet zelf niet aan de motiveringsvereiste omschreven in de formele motiveringswet en in andere rechtsbronnen (Arbeidshof Gent, 14 december 1994, RW, 1995-96, 49). Dat dit niet gebeurd is, of minstens zeer gebrekkig, zal blijken uit de hierna opgesomde vergissingen in de bestreden beslissing van de DVZ.

2. De onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing van de DVZ in het licht van de Wet van 29 juli 1991. Als motivering voor de terugleiding naar de grens, stelt de DVZ het volgende betreffende behandeling van zijn asielaanvraag in Hongarije en de problematiek van de opvang in Hongarije: (...). Wat betreft detentie heeft DVZ het Aida rapport <http://www.qqyiumineurûoa.ora/sftesAJefaultfflle8/raporfrdownlûad/qlçl3- hungary second update final uploaded.pdf> duidelijk niet volledig gelezen.

Zij verwijzen naar het stukje op p. 49, waar het volgende geschreven staat:

"In the last quarter of 2012, the change in Hungary's immigration detention policy was envisaged due to vivid criticism from the HHO, the UNHCR and the European Commission, as well as the 3 judgments issued by the European Court of Human Rights. Following the changes in legislation in January 2013, expulsion/deportation can no longer be imposed on asylum seekers during the processing of their asylum application. As a consequence, where they submitted their first asylum application immediately upon apprehension - in practice this is the moment before their first interview with the police - they were no longer detained in order to ensure the execution of an expulsion or deportation order. Asylum seekers returned to Hungary under the Dublin Regulation were not detained either, unless they already had a closed case in Hungary, i.e. an in merit negative decision including manifestly unfounded applications - or withdrawal of the application in writing.

Maar als de DVZ op de volgende pagina verder gelezen had, dan had de DVZ moeten vaststellen dat asielzoekers nu wel opnieuw in detentie belanden; asieldetentie, volgens nieuwe wetgeving (p.50).

"From 1 July 2013 until the end of the year pursuant to legal changes brought about by Act XCIII of 2013, first time asylum applicants can be detained in asylum detention, while immigration detention was used again for asylum seekers submitting subsequent asylum applications. As of January 2014, immigration detention is used only for those subsequent asylum applicants who do not have a right to stay in the territory of Hungary. These are the applicants whose subsequent applications for asylum were rejected by the OIN as manifestly unfounded or inadmissible. All other subsequent asylum applicants are detained in asylum detention."

Dit wordt bovendien bevestigd door een volgend rapport dat recenter is dan het Aida rapport:

Hungarian Helsinki Committee, "Information Note On Asylum-Seekers in Detention and in Dublin Procedures In Hungary", mei 2014

Bij aankomst in Hongarije zal mijnheer in detentie belanden:

"A high number of first-time asylum-seekers arriving in Hungary, including many of those sent back to Hungary in a Dublin procedure, are now held in asylum detention throughout most or all of the asylum procedure."

Bovendien is er geen effectief rechtsmiddel beschikbaar voor de controle betreffende de wettigheid van de detentie:

"The legal framework on the Judicial review of asylum detention raises serious concern about compliance with international standards regarding the right to an effective remedy.

- OIN decisions ordering of asylum detention cannot be appealed, and there are no separate legal remedies against these detention orders.

- The lawfulness of detention can only be challenged through automatic judicial review.

The first court decision on detention is taken 3 days after the OIN ordered detention. The automatic periodical judicial review of asylum detention is conducted at 60-day intervals'. The length of this period per se excludes that detention is used only for as short a period as possible and only until the grounds for detention are applicable, as it would be required by EU law,³⁶ If for any reason, the relevant grounds for detention cease to be applicable for example, one week after the last judicial review, this fact is extremely unlikely to be perceived by the detaining authority and the detainee will only have the first

chance to bring this change to the attention of the district court and request to be released only 53 days later (Le. after 53 days of unlawful detention) Therefore, the 60-day intervals cannot be considered as "reasonable intervals" In the sense of Article 9 (S) of the Recast Reception Conditions Directive, In addition to these major concerns about the legal framework, the HHC's analysis of 64 court decisions confirmed that the judicial review of asylum detention is ineffective, also due to the same reasons for which the Curie (Hungarian Supreme Court) has already found ineffective the judicial review of immigration detention" (p. 13)

Voor wat detentie betreft werd Hongarije al veroordeeld door het EHRM (art. 5 §1 EVRM);

"22, in regard to the notion of arbitrariness in this field, the Court refers to the principles enounced In its case-law (see in particular *Saadi v. the United Kingdom* [OC]t no. 13229/03, §§ 67 to 73, ECHR 2008 ...) and emphasizes that "to avoid being branded as arbitrary,... detention [under Article 5 § 1 (f)] must be carried out in good faith; it must be closely connected to the purpose of preventing unauthorized entry of the person to the country; the place and conditions of detention should be appropriate, bearing in mind that « the measure is applicable not to those who have committed criminal offences but to aliens who, often fearing for their lives, have fled from their own country » (see *Amuur*, § 43); and the length of the detention should not exceed that reasonably required for the purpose pursued", The Court would indicate in this context that it is not persuaded that the applicants' detention - which lasted five months purportedly with a view to their expulsion which never materialized - was a measure proportionate to the aim pursued by the alien administration policy.

23, In the present application the Court notes that the applicants' detention was prolonged because the refugee authority had not initiated their release. That authority's non-action in this respect was however not incamated by a decision, accompanied by a reasoning or susceptible to a remedy.

] 24. The reasons underlying the applicants' detention may well be those referred to by the Government, that is to comply with European Union standards and at the same time to counter abuses of the asylum procedure; however, for the Court the fact remains that the applicants were deprived of their liberty by virtue of the mere silence of an authority - a procedure which in the Court's view verges on arbitrariness. In this connection the Court would reiterate that the absence of elaborate reasoning for an applicant's deprivation of liberty renders that measure Incompatible with the requirement of lawfulness inherent in Article 5 of the Convention (see *mutatis mutandis Darvas v, Hungary*, no, 19547/07, § 28, 11 January 2011; and, in the context of Article Ô § 3, *Mansur v: Turkey*, 8 June 1995, § 55, Serles A no, 319 B). It follows that the applicants' detention cannot be considered "lawful" for the purposes of Article 5§1 (f) of the Convention.

25. The foregoing considerations enable the Court to find that there has been a violation of Article 5§1 of the Convention. LOKPO AND TOURÉ v, HUNGARY (Application no. 10816/10) - 20 September 2011 De motivering door de DVZ is met andere woorden niet correct en niet gebaseerd op recente feiten en omstandigheden. De bestreden beslissing is gebaseerd op verouderde rapporten, die niet meer stroken met de werkelijkheid. Zodat, de bestreden beslissing niet beantwoordt aan de motiveringsvereisten die krachtens artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen vereist zijn."

2.3.2.2. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124 464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.3.2.3. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 51/5 van de vreemdelingenwet en artikel 18.1 van de Dublin-III-Verordening als haar juridische grondslagen.

Artikel 51/5, §1 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk, overeenkomstig artikel 50, 50bis, 50ter of 51, een asielaanvraag indient, gaat de Minister of zijn gemachtigde, met toepassing van Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.”

In artikel 51/5, §3, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet wordt het volgende gesteld:

“§ 3. (...)

Wanneer de asielzoeker aan de verantwoordelijke Staat overgedragen dient te worden, kan de Minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk weigeren en hem gelasten zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze Staat aan te melden.

Wanneer de Minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden.”

Artikel 18.1, b) van de Dublin-III-Verordening bepaalt het volgende:

“1. De verantwoordelijke lidstaat is verplicht:

(...)

b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen;”

2.3.2.4. Verzoeker betwist thans niet dat hij een asielaanvraag indiende in Hongarije en dat de gemachtigde van de staatssecretaris in beginsel een correcte toepassing maakte van de Dublin-III-Verordening door Hongarije verantwoordelijk te achten voor de behandeling van zijn asielaanvraag. Bijgevolg kon de gemachtigde van de staatssecretaris op het eerste zicht rechtsgeldig besluiten tot een weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en verzoeker aan deze Dublin-lidstaat overdragen.

2.3.2.5. De kritiek van verzoeker op de bestreden beslissing slaat op de beoordeling van de landenrapporten die door de gemachtigde van de staatssecretaris werden gehanteerd om te beoordelen of er in Hongarije “fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers” bestaan waardoor een overdracht aan Hongarije een risico zou inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling zoals bedoeld in artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

2.3.2.6. Verzoeker verwijst in dit verband naar een paragraaf uit het AIDA-landenrapport over Hongarije van april 2014 waarin melding wordt gemaakt van detentie voor asielzoekers die meervoudige asielaanvragen hebben ingediend en die niet in de bestreden beslissing werd vermeld. Verzoeker maakt echter niet in het minst aannemelijk dat hij tot de categorie behoort van asielzoekers die een meervoudige aanvraag hebben ingediend en slaagt er dus niet in de pertinente overweging uit de bestreden beslissing te weerleggen dat “personen, wiens aanvraag voorwerp is van een overdracht volgens de bepalingen van de “Dublin-Verordening”, niet worden opgesloten tenzij hun asielaanvraag in Hongarije reeds volledig werd behandeld”. Het betoog van verzoeker mist op dit punt feitelijke grondslag.

2.3.2.7. Vervolgens haalt verzoeker een rapport aan van mei 2014 van het ‘Hungarian Helsinki Committee’ over asielzoekers in detentie en in Dublinprocedures in Hongarije waaruit hij besluit dat hij bij aankomst in Hongarije zal worden gedetineerd. De Raad stipt echter aan dat uit dit rapport blijkt dat hoogstens iets meer dan 40% van de mannelijke asielzoekers in een detentiesituatie vertoeft. Bijgevolg kan verzoeker door dit rapport aan te halen geenszins aannemelijk maken dat hij daadwerkelijk zal worden gedetineerd. Uit het andere landenrapport blijkt trouwens dat Dublin-getransfereerden wier asielaanvraag nog niet volledig werd behandeld buiten de groep van gedetineerde asielzoekers vallen (zie punt 2.3.2.6).

2.3.2.8. Waar verzoeker tenslotte de veroordeling van Hongarije in het arrest van het EHRM van 20 september 2011 (EHRM 20 september 2011, Lokpo & Touré t. Hongarije) aanhaalt, dient te worden aangestipt dat de feiten die aan de basis lagen van dit arrest ondertussen meer dan 5 jaar oud zijn en

hieruit bijgevolg bezwaarlijk een actueel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in hoofde van verzoeker blijkt.

2.3.2.9. Verzoeker beweert in fine van zijn betoog dat de motivering niet correct zou zijn en gebaseerd zou zijn op verouderde rapporten die niet stroken met de werkelijkheid, maar hij is er niet in geslaagd relevante en andersluidende informatie aan te reiken om de concrete motieven van de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen.

2.3.2.10. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Er werd geen schending aangetoond van de (materiële) motiveringsplicht.

Het middel is niet ernstig.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41 247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM (artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

2.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

2.4.2.1. In zijn verzoekschrift stelt verzoeker het volgende met betrekking tot het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

"Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is het rechtstreeks gevolg van de beslissing (bijlage 25 quater), Op basis van voormelde gegevens, Is het duidelijk dat verzoeker in Hongarije zal opgesloten worden gedurende de duur van zijn asielaanvraag. Artikel 3 van het ÉVRM bepaalt dat: "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving, Ze

verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bijvoorbeeld EHRM 21 januari 2011, MSS/Be(gië en Griekenland, § 218). Het EHRM heeft al geoordeeld dat een verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan de behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 EVRM de verplichting in deze persoon niet naar dat land te verwijderen. Nazicht van de rechtspraak van Uw Raad, leert dat de Raad zich houdt aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen om te oordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 EVRM verboden behandeling. Het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachte gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming, dienen te worden onderzocht, rekening houdende met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij. De DVZ baseert zich op foutieve informatie. De DVZ verwijst enkel naar stukken uit een rapport die dienstig kunnen zijn om verzoeker terug te leiden naar Hongarije en houdt andere informatie achter. De DVZ heeft geen onderzoek gevoerd naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM in hoofde van verzoeker. Verzoeker werd reeds vernederd in Hongarije en kort in detentie geplaatst. Hij riskeert opnieuw slachtoffer te worden van praktijken die in strijd zijn met artikel 3 EVRM.”

2.4.2.2. Verzoeker koppelt zijn moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM

2.4.2.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.” Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling bij verwijdering naar het land van bestemming, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine). Zo stelt het EHRM dat het in principe aan de verzoeker toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling. (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144 754).

2.4.2.4. Het EHRM hecht aanzienlijk belang aan het feit dat asielzoekers een bevolkingsgroep uitmaken die in een bijzonder kwetsbare positie verkeren en bijgevolg nood hebben aan bijzondere bescherming (zie EHRM, 4 november 2014, Tarakhel t. Zwitserland, § 97).

2.4.2.5. In zoverre verzoeker wederom beweert dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich op foutieve informatie baseert en enkel naar stukken verwijst uit een rapport die dienstig kunnen zijn om verzoeker terug te leiden naar Hongarije en andere informatie zou achterhouden, kan hij niet worden bijgetreden. Uit de bespreking van verzoekers middel was immers gebleken dat het betoog van verzoeker op dit punt niet kan worden aangenomen.

2.4.2.6. Waar verzoeker beweert dat hij in Hongarije reeds werd vernederd en dat hij opnieuw slachtoffer dreigt te worden van deze praktijken die in strijd zouden zijn met artikel 3 van het EVRM, merkt de Raad op dat verzoeker in het kader van zijn zgn. Dublin-interview van 26 november 2014, dat zich in het administratief dossier bevindt, inderdaad het volgende verklaarde: "In Hongarije werd ik heel slecht behandeld en vernederd bij de arrestatie als illegaal. Ik werd samen met andere medereizigers opgesloten in een hondenkot. Daarna hebben ze ons gedurende 2 dagen vastgehouden in een transportcontainer zonder eten, drinken of verwarming alsook waren er geen sanitaire voorzieningen.(...)". De vraag rijst echter of deze opmerkelijke verklaring van verzoeker met de werkelijkheid overeenstemt. De Raad stelt immers vast dat verzoeker eveneens het volgende verklaarde: "(...) Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland. Ik heb er nooit asiel aangevraagd". Uit de 'transfer acceptance' van het Hongaarse Office of Immigration and Nationality van 11 december 2014, blijkt echter dat verzoeker op 14 november 2014 in Hongarije een asielaanvraag heeft ingediend, maar kort na deze asielaanvraag 'verdwenen' zou zijn. Hieruit kan worden afgeleid dat minstens vraagtekens kunnen worden geplaatst bij de betrouwbaarheid van de verklaringen van verzoeker over zijn asielaanvraag en over zijn detentiesituatie in Hongarije. Het komt immers weinig aannemelijk voor dat verzoeker, die beweert te zijn vastgehouden in een transportcontainer, zomaar kon 'verdwijnen'. De bewering van verzoeker dat hij werd vastgehouden "zonder eten, drinken of verwarming" strookt trouwens niet met de landeninformatie die door de gemachtigde van de staatssecretaris werd geraadpleegd en die in de bestreden beslissing wordt weergegeven waaruit blijkt dat er, behoudens lokale hygiëne-problemen, in Hongarije geen structurele tekortkomingen kunnen worden vastgesteld met betrekking tot de waarborgen uit de Opvangrichtlijn en zeker niet wat het verstrekken van voedsel betreft. Verzoeker brengt zelf geen enkel objectief gegeven aan om zijn ongestaafde beweringen over zijn vernederende behandeling in Hongarije te staven, waardoor het voorgehouden nadeel prima facie weinig ernstig overkomt.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker werd niet op afdoende wijze aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien januari tweeduizendvijftien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,
dhr. J. VERMEERSCH,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. VERMEERSCH

M. MILOJKOWIC